

DEVETDNEVNICA ZA DOMOVINO ob 30. obletnici države Slovenije

Ob praznovanju 30 let slovenske samostojnosti škofje župnike in vernike vabijo k molitvi devetdnevnice za domovino.

Uvod

Ob 30 letnici samostojne Slovenije se zahvaljujemo Bogu za veliki dar Božje ljubezni, da moremo živeti v svoji državi in jo upravljati. Smo majhen narod, sredi drugih velikih narodov, vendar trdoživ, delaven in nosilec Božjega blagoslova. Zato smo tudi čudežno preživeli in ohranili našo kulturo, vero ter druge vrednote. Z njimi smo se postavili pred svetovno javnostjo.

V tem času doživljamo prehod iz mnogo etnične Jugoslavije in njene komunistične diktature v demokracijo ter prečiščenje naroda in odnosov. Znašli smo se med življenjem in smrtjo, zato se s prošnjo obračamo h Gospodu, bi obnovili vrednote življenja in človeškosti. Mnoga preroška znamenja kažejo, da Božja previdnost kliče zlasti nekdanj krščansko Evropo, da se spreobrne in zaživi iz svojih korenin. Zato prosimo Gospoda za milost spreobrnjenja, da mu bomo zaupali ter z njim živeli kleno, pošteno in delavno, da bomo zmerni in budni presojali čas, Naj nas reši tolikih oblik zla in poživi vero v njega, ki je edini Odrešenik. Mati Marija in sveti Jožef naj nam izprosita blagoslov, da bo v družinah in skupnostih vladala ljubezen, veselje in odprtost za življenje. Potem bomo mogli iti s pogumom v nove čase.

1. dan (16. 6. 2021): Ovrednotiti dar domovine v čudovitem delu Evrope

Božja previdnost nas je postavila v prostor Srednje Evrope, ki povezuje slovansko kri in navdih z zahodno kulturo in razmišljanjem. Na tem območju smo ostali in razvili svoje življenje, gospodarstvo, kraje, način izražanja, umetnost, duhovnost. Turisti in popotniki občudujejo naše kraje, od visokih planin na Gorenjskem do razgibane Dolenjske in Bele Krajine, od ravnih Prekmurja in Štajerskih gorov do Primorske, Vipavske in Krasa. Hvaležni smo Bogu za izkušnjo prednikov, da smo se oblikovali v potrpežljive, delavne in odgovorne osebe. Podoba narave je vplivala na značaj ljudi, da so Gorenci bolj resni in šparovni, Dolenjci bolj dobrotorni in igrivi, Štajerci dinamični in gostoljubni, Primorci veseli in odprti.

Naši slovanski predniki so bili krščeni v ljubezen Svete Trojice in sprejeli Kristusa za odrešenika ter pastirja. Krščanska vera je dala temu ljudstvu novo življenje, mu odprla in razširila obzorja, predvsem je obdala njegovo dušo z ljubeznijo, upanjem, odpuščanjem, urejenostjo. Občutek za človeka, svet in Boga je še poglobila marijanska duhovnost. Ta je značilna za naše ljudi vse od pokristjanjevanja. Ob Marijinem zgledu in njeni toplini so rasli novi rodovi, predniki so v težavah zatekali v njena svetišča in prosili pomoči ter usmiljenja.

Cerkvice, ki so posejane po hribovskih, vaseh in mestih, kažejo na tesno povezanost med vero in življenjem. Ob vsakdanjem naporu in težavah se je treba obračati na Božjo pomoč, obenem pa poskrbeti za medsebojno solidarnost in bližino. Gostoljubnost in poštenost sta bili še do nedavnega oznaka naših ljudi, prav tako tudi navezanost na zemljo in svet. To ljudsko mistiko izražajo zlasti narodne pesmi. Slovenska krščanska duhovnost ni bila zatežena, če odmislimo janzenizem. Življenju so dajali ritem prazniki: božič in velika noč, Marijini prazniki in seveda nedelje. Izročila so se prenašala iz roda v rod, ljudje so sprejemali izzive časa, se z njimi bogatili in razvijali. Ko so prišli pritiski in bolečine, tudi ni manjkalo bega v zasvojenosti ter druge zavrtosti. Toda šli so naprej, v veri so našli podporo in moč ter si med seboj pomagali.

Tudi danes je domovina del nas, čeprav se je močno spremenila in dobila hude rane. Vendar je naša domovina, naš širši dom. Zato se moramo vedno znova vračati k izvirom tiste reke, po kateri smo to, kar smo. Korenine nam pomagajo prečistiti nepotrebne navlake in se povezati s plemenito izkušnjo prejšnjih rodov. To ni ideologija ali fantazija, ampak življenje, ki je prečiščeno skozi napor, zvestobo, veselje in križ. S tem moremo gledati naprej in ustvarjati življenje.

2. dan (17. 6. 2021): Zgodovinska pot slovenskega naroda in samostojna država

V zgodovini je bil naš narod bolj ali manj podvržen sosednim narodom, ki so ga spoštovali in upoštevali, marsikdaj pa tudi izkoriščali, poniževali in celo uničevali. Božja previdnost je vodila našo zgodovino skozi avstrijski imperij vse do konca prve svetovne vojne. Za tem je prišlo do razkosanja skupnega narodnega prostora. Koroška se je žal izgubila v morju nemške moči in standarda, pa tudi po krivdi osrednje oblasti. Primorska je prestala velika nasprotovanja, ko jo je zasedla in priključila Kraljevina Italija, toda ostal ji je jasni cilj, da se za vsako ceno priključi matični domovini. Prekmurci so našli blagoslovljeni trenutek in se nazaj povezani z matico. Po drugi svetovni vojni se je večina narodne skupnosti znašla skupaj v isti državi Jugoslaviji, žal pod komunistično diktaturo. Revolucionarji so na nek način govorili o slovenskem narodnem vprašanju, obenem pa so bili prav oni največji uničevalci tega naroda v zgodovini in te rane še niso pozdravljene.

Po svetovnem padcu komunizma in umetne tvorbe Jugoslavije, je prišlo do oblikovanja samostojne slovenske države. Takrat nam je Božja previdnost poskrbela dobrih voditeljev in ti so povezali ljudstvo kot še nikdar ter iznajdljivo izpeljali slovensko osamosvojitve in njeno priznanje v svetu.

Zaživali smo v svoji domovini kot samostojni državljani, začutili smo svobodo za razliko od prejšnje diktature. Začela se je demokracija, krepila se je ekonomija, dvignil se je standard naših ljudi. Čez nekaj let smo stopili še v Evropsko zvezo in sprejeli skupno evropsko valuto.

Toda že trideset let se borimo s tranzicijo, ki je nikakor noče biti konec. Tako so Izraelci celih štirideset let po izhodu iz Egipta begali po oazah, dokler ni prišlo do novega rodu, ki se ni bal zbrati moči in osvojiti deželo očetov. Nekaj podobnega se bo zgodilo tudi v naši domovini, kar se vsaj v sencah že pripravlja. Zlo in njegov apokaliptični zmaj nista nepremagljiva. Velika epidemija je pokazala, da smo samo krhki ljudje in brez Boga ni nimamo prihodnosti.

3. dan (18. 6. 2021): Bili smo blagoslovljeni, zato smo obstali skozi mnoge preizkušnje.

Ves tek narodne zgodovine kaže, da smo bili blagoslovljeni s posebnim Božjim varstvom. Drugače ne bi preživeli kot tako majhen narod. Nekateri večji narodi so se v zgodovini utopili. Pogled čez stoletja razkriva neko obljubo življenja, ki nas je spremljala od izvirov in skozi preizkušnje do današnjih dni. Čeprav so obeti glede rodnosti, vere in sloge precej klavrní.

Živost naroda je temeljila na zdravem družinskem, vaškem in župnijskem življenju. Skoraj nismo imeli meščanstva in plemstva, imeli pa smo plemenite duhovnike in nekatere škofe, ki so se z vsem srcem zavzeli za razvoj in povezanost naroda. Ne moremo se pohvaliti z velikimi znanstveniki, kulturni, prav tako ni bilo pomembnih politikov, ekonomistov, bankirjev. Toda ljudstvo je šlo naprej skozi čase. Vzcveteli so menihi in teologi, dobili smo Trubarja, Prešerna in Cankarja, prav tako Plečnika in velike glasbenike. Nastala je univerza, izoblikovala se je politika in zlasti socialna skrb za naše ljudi. Med škofi sta naredila veliko narodno delo Anton Martin Slomšek in Frančišek Sedej. Nekateri duhovniki so se zapisali v jedro slovenske kulture: pisatelj Fran Saleški Finžgar in Simon Gregorčič, Stanko Premrl je uglasbil slovensko himno, Stane Kregar je popeljal krščansko umetnost v sam vrh nadrealizma. V najnovejšem času je p. Marko Rupnik veliki apostol lepote in liturgične umetnosti v svetovnem merilu. Duhovniki in Cerkev so stali ob narodu v težkih preizkušnjah zasedbe Primorske in Prekmurja, tudi na Koroškem so odigrali veliko narodno delo. V času komunizma so slovenski katoličani veliko pretrpeli, vendar so ohranili živ stik z narodnimi koreninami in krepili družine za obnovo ter poživitev naroda. Država namenja velika sredstva različnim ustanovam, kljub temu so katoliške župnije še vedno glavni podpornik in nosilec narodnega življenja. To se je pokazalo skozi čas komunizma. Ob nastopu osamosvojitve je bila katoliška Cerkev skupaj s kulturniki in misleci eden glavnih podpornikov ter varuhov tega plemenitega dogajanja. Mnoge molitve in prošnje so bile uslišane. To se še vedno odvija in se bo moralo še okrepiti.

4. dan (19. 6.): Komunizem, potrošništvo, relativizem so spodrezali življenje posameznikov in skupnosti

Posebno kruta in težka preizkušnja našega naroda je bila komunistična revolucija. Ta se je pripravljala v določenih krogih študentov, intelektualcev in delavcev. Z nastopom druge svetovne vojne in tujo

zasedbo narodnega ozemlja je nastopil trenutek, da so potegnili za seboj mnoge sonarodnjake in izvedli krvavo revolucijo. Zgodil se je bratomor, ljudstvo se je razdelilo in je nastopila komunistična diktatura, ki mnogim rodovom uničila svobodo in razvoj življenja v družbi. Ob budnem spremljanju udbe so dopustili določene liberalne in levičarske ideje, ki so prihajale iz Zahoda, vse drugo je bilo zatrto. Katoliško Cerkev, ki se jim ni upognila, so na vse načine zatirali, kontrolirali, hoteli so jo onemogočiti in uničiti. Ne smemo pozabiti cene, ki so jo katoličani plačali med vojno in po vojni, koliko laikov in duhovnikov je bilo zaprtih, mučenih in pobitih. Ljubljanskega nadškofa Volka so pobili z bencinom in zažgali. Kljub življenju v katakombah je bila tedaj Cerkev bolj živa, ponižna in odločna. Sadovi teh žrtev in prečiščenja so vidni še v današnjem času.

Po padcu komunizma smo pričakovali razvoj človeškosti in večjo narodno povezanost, pa se je ljudstvo hitro navzelo potrošništva in z njim povezanega relativizma. Uživaštvo in zanimanje zgolj zase sta stopila v središče zanimanja večine. Mediji, šola in javno mnenje so to samo še podpirali. Začel se je odvijati odpad od vere in od drugih vrednot življenja, kakršnega še nismo poznali. Ljudje so celo kristjani, vendar v svojem osebem jedru nikomur ne verujejo, s tem se je tudi vzpostavil moralni relativizem, ki ne spoštuje življenja, dostojanstva človeka, narave, skupnosti in Boga. Ljudje ne vedo, kaj so, za kaj naj se trudijo, kakšen je njihov življenjski cilj in smisel. Imeli smo standard kot še nikoli v zgodovini, vendar nismo več vedeli, kdo smo in kaj delamo.

Na vse to je odgovorilo nebo z veliko preizkušnjo. Seveda so ostale določene žive skupnosti kot zameetek zvestobe in življenja, ki jih je Gospod pripravil za prehod v novi čas.

5. dan (20. 6. 2021): Odpreti oči pred krizo in zakričati po spreobrnjenju

Ob nastopu epidemije koronavirusa se je še bolj očitno razkrila hudobija, ki je globoko zarita v družbo in posameznike. Nekatere oblike zla se vlečejo še iz komunizma. To je nasilje in dopuščanje vseh sredstev za doseg svojih ciljev, ustvarjanje razdeljenosti in podcenjevanje drugače mislečih. V času koronavirusa se je razbesnela prava ideološka vojna, ker še ni bil obsojen komunizem in se ni uresničila narodna sprava kot pri nekaterih drugih narodih.

Hudič si želi izbojevati osrednje mesto na mnogih področjih javnega življenja ter upravljanja. Javni mediji in nekatere ustanove širijo tako imenovano protikrščansko ekologijo, na široko zagovarjajo izvajanje splava, zlasti pri otrocih, ki kažejo kakšno motnjo, prav tako spodbujajo spreminjanje spolov, svobodne zveze in različne vrste uživaštva. S tem želijo pokazati, da so bolj napredna in humana družba, toda vse skupaj pristaja v mlaki sebičnosti, škodoželjnosti in novih sovraštvi. Zaradi pomanjkanja otrok in vsemogočnosti kapitala ter ekonomije in razvoja prihajajo ljudje od drugod. Ti se pogosto ne inkulturirajo in s tem nastaja nekakšno pomešanje narodov, kultur, ver, kar predstavlja veliko težavo za vse, zlasti za mlade in njihovo vzgojo. Po letu 2001 se je začel širiti islamski terorizem, ki je še zaostрил odnose med kulturami in priklical veliko strahu ter varnostnih ukrepov. V zadnjem času se večja število mučencev, podobno kot je bilo v prvih stoletjih Cerkve.

S pandemijo je nastala velika preizkušnja, obenem pa tudi možnost za prečiščenje posameznikov in družbe. Ljudje so se različno odzvali. Nekateri so dali glavo v pesek in čakajo, da bo vse čim prej minilo. Druge te razmere vznemirjajo in so razdraženi, prestrašeni. Svojo nemoč in bes spreminjajo v blatenje vlade in zlivanjem jeze na Boga ter na vse. Počasi se zbira ljudstvo, ki se je zamislilo ob teh razmerah in dogajanju. Predvsem nas ti časi in dogajanja kličejo, da zakričimo po rešitvi in se odpremo k spreobrnjenju. Izgubljeni sin je pristal pri svinjah in se je moral odločiti za življenje ali za smrt. Odločil se je, da bo šel domov k očetu. Nekaj podobnega je predloženo tudi nam, da bi se odločili za življenje in ne za smrt. Krščanske skupnosti so prav tako pred veliko odločitvijo, da ne bi podlegle umikanju v obrede in si rekle, da se ne da nič narediti, ali, da se kot Kristusove poslanke soočijo s klicem razmer in z vsem svojim bivanjem predstavijo Kristusa kot odrešenika in usmiljenega sopotnika vsakega človeka, še posebno ubogega. Papež Frančišek močno izpostavlja to spreobrnjenje in kliče k spravi z Bogom ter ljudmi in tudi z vsem stvarstvom.

6. dan (21. 6. 2021): Z molitvijo in postom pregnati vse, kar je zvezano z zlom

Z zlom se ne živi, ampak bojuje, to je pomembno sporočilo za ta čas. Ko v družbi odkrivamo veliko hudobije, ki ovira osebni razvoj in edinost družbe, potrebujemo sredstva, da se borimo proti njej. Krščanska duhovna praksa nas usmerja zlasti k postu in molitvi, pa tudi k odpuščanju in usmiljenju. Nastop krize koronavirusa pri tem še dodaja budnost, odgovornost in solidarnost. V zgodovini so s postom in molitvijo premagali velike zaplete in težave. Post in molitev moreta pripeljati do svobode in odprtosti za Božje delovanje in moč. Post in molitev tudi obnavljata življenje, prinašata svežino, krepita in usmerjata pogled naprej.

Veliki molivci v Stari zavezi pred Jezusom in krščanski svetniki kažejo, **da je molitev tudi boj**. Proti komu? Proti nam samim, če nismo svobodni in proti skušnjavcu, ki dala vse, da bi nas odvrnil od Boga in resnice. Molitev prinaša spravo in pomiritev, z njo ustvarjamo nov ritem sredi časa in odpravljamo skušnjave, s katerimi nas želi hudobni duh zapeljati stran od poslanstva. V molitvi se s ponižnim srcem stvarno predstavimo pred Bogom, tudi z našimi napakami, grehi, nezvestobami. Prosimo ga za odpuščanje in ozdravitev, fizično in duhovno. Zlasti molitev rožnega venca je močno orodje proti zlu in hudemu duhu. Z njo se godijo čudeži, kar se je že marsikdaj pokazalo.

Drugo močno sredstvo proti zlu in neživljenju je post. S postom se uresničuje odpoved vsemu, kar ni nujno, zlasti in še posebno stvarem, ki so lažne, sporne ali celo škodljive. Post je nasprotje uživaštvu in samozadostnosti, z njim se borimo proti zankam potrošništva in relativizma. Ta diktatura je hujša, kot si mislimo, ker nam zastira pogled, da ne vidimo sebe, drugih, Boga in narave. Post je trening, s katerim krepimo voljo in ustvarjamo svobodo za celovite odločitve. Post prinaša odvrnitev od malikov in odpira lakoto po Bogu, ljubezni in povezanosti. S postom in molitvijo prihajamo do ozdravljenja ter prečiščenja duha in telesa, z njima moremo ustvarjati živo skupnost. Odločitev za post in molitev spreminja razpoloženje v ljudeh in v družbi, podpira pobudo duha in poživlja odnose. S tem se večja naklonjenost za odpuščanje in sprejemanje drugih. Tudi v naši domovini ne bo prišlo do rešitve in spreobrnjenja brez posta, odpuščanja in molitve.

7. dan (22. 6. 2021): Zaživeti z vero: budno, kleno, delavno, pošteno, naklonjeno

Karkoli bomo gradili v domovini, bo trdno in spodbudno, če bomo gradili v moči Jezusove ljubezni in njegove milosti. Z njegovo žrtvijo moremo pregnati zlo in se upreti skušnjavam. Jezus je tako kot drugi molivci zgled budnosti in tudi nas vabi, da bedimo in molimo z njim, da bi zdržali v preizkušnjah. Duhovne spodbude so povezane z budnostjo, da smo zavestno tam, kjer moramo biti. Če smo budni, moremo odkriti Božja sporočila in graditi živo skupnost. Nasprotje temu je potrošniška odsotnost in beg na vse strani, do utapljanja v iracionalno in droge. Budnost ali čuječnost srca je še posebno pomembna: pri vzgoji, delu, v odnosih, družini. Modri gospodar je buden in presoja dogajanje v njem in v okolju. Brez zbranosti je delo površno in neučinkovito, prav tako tudi odnosi. V veliko pomoč k budnosti sta post in redna molitev, zlasti kratki molitveni vzkliki.

Budnost in vztrajnost ustvarjata klenost, kar je trdnost in močnatost. Kleni ljudje se oblikujejo po tem, kar so pred Bogom in svojo vestjo. Ne ozirajo se na levo, ne na desno, ne sprašujejo se, kaj bodo drugi rekli, ampak gredo naprej po sebi lastni poti. Klenost se je močno izgubila v našem narodu, čeprav je bila nekdanj prisotna kor resnična vrednota. Z njo so naši predniki vzdržali pritiske zunanjih napadov. V svojem zaupanju v Božjo previdnost so prenesli preizkušnje ter odvrnili negativne vplive. Tudi narod in država morata živeti določeno klenost ter modrost in se s tem borita proti določenim poskusom pomasovljenja ter zakritja temeljnih vrednot in drž, da rečejo: 'Pri nas je tako in pika'.

S klenostjo je povezana delavnost. Do te je mogoče priti po prizadevnosti in redu. Kaj je delavnost vidimo ob ljudeh, ki se jim ne ljubi delati in živijo na račun drugih. S padanjem osebne odgovornosti pada tudi odnos do dela, ki je sodelovanje s Stvarnikom in razvijanje sveta. Če ljudje ne delajo, priključijo slabe misli in nered. Lenoba je krmišče mnogih hudobij in zamer. Benediktinski menihi so učili naše prednike, naj molijo in delajo. Delo je namreč tudi duhovni izziv, da se ne vrtimo le okrog sebe, ampak se odpiramo k

drugim, z njimi sodelujemo, jim pomagamo in se držimo reda. Zato je tako huda ovira brezposelnost in bi se morali vsi truditi za nova delavna mesta.

K tem krepostim moramo dodati še poštenost, ki je bila še posebej značilna za naše prednike. Z mešanjem prebivalstva in s prihodom komunizma se je krepko zabrisala ta svetla lastnost. Kljub temu ostaja kot nekakšen ideal, ki kaže na to, da smo uresničili svojo človeškost transparentno in odgovorno. Pošten in odgovoren človek spi v miru in vedno najde take rešitve, ki ne prizadenejo drugih. Ta prosojnost posameznikov je velik izziv tudi za družbo, ki se še ni izvlekla iz iskanja privilegijev, kompromisov in korupcije.

8. dan (23. 6. 2021): Bomo posredovali zanamcem vero in življenje?

Nekateri starši in duhovni voditelji ter misleci si postavljajo vprašanje, če bomo posredovali vero in življenje na nove rodove. Nekaj časa so močno propagirali pomen osebne odločitve in stavili v ozadje vlogo tradicije ter družinskega blagoslova. Oboje je potrebno, pomembno je, da se to prenese novim rodovom kot najbolj dragocena izkušnja in naloga, ki jo morajo uresničiti in po njej živeti.

V modernem času se je spremenilo okolje, ki po sebi ne podpira vere in celovitega življenja. Brezbožni komunizem je kar naprej ponavljal, da je vera utvara, s katero zavajajo ljudstvo. Danes je morda bolj prisotna misel, da je verovanje v Boga nekaj otročjega in preživelega. Ljudje ohranjajo določena izročila, ne predajo pa vere in odprtosti za življenje. Vera v Boga in njegovo ljubezen je dar, ki ga moremo sprejeti in z njim celovito oblikovati svoje življenje. Hudič je že od vsega začetka želel odtrgati ljudi od zaupanja v Boga in brez njega zgraditi raj na zemlji.

Kjer ni vere, tudi usiha življenje in upanje. Nekateri države so na tem, da prepustijo svoje kulturne svetinje in gospodarske dosežke drugim ljudstvom, ki so ohranila duhovno zdravje in življenje. Tako je bilo po zatonu antične civilizacije in tako bo tudi z našimi narodi ob zatonu civilizacije, ki je zrasla na temelju francoske revolucije, odprave osrednje vloge Boga in enostranskega povečevanja človeka.

Epidemija koronavirusa nam je še bolj očitno pokazala, da smo krhki in da so majave sanje v vsemogočnost znanosti, tehnike in svetovnega reda. Znašli smo se na tleh kot veliki reveži in moramo vedno bolj jasno priznati, da potrebujemo izvir ter podporo Boga. Kjer je to, je tudi upanje in moč za napor ter nove korake. Kroženje v svoji lastnem obzorju in brez Boga je kratko, dolgočasno in brez učinka.

Med izpolnitvami v življenju je zavest, da smo mogli predati zaklad življenja in vere novim rodovom, da starši vidijo vnuke, ki zaupajo v Božje varstvo in zdravo rastejo po krščanskih vrednotah. To pomeni, da si gradijo življenje in družine na temelju Božje ljubezni, da so delavni in človeški ter da se jih ne dotakne črnogledost in dvom. Tega blagoslova potrebuje tudi naša domovina in vse naše življenje. Bog je nekdanj obljubil Abrahamu, da če bo veroval in zaupal, bo blagoslovljen in bo postal oče velikega naroda. Tudi nam velja ta obljuba in je ne smemo prezreti.

9. dan (24. 6. 2021): Sodobniki so naši sopotniki, poiskati moramo pozitivne vrednote in ustvariti vezi

Zaročenca morata pred odločitvijo za zakonsko življenje uskladiti svoje temelje poglede in vrednote. S tem postavljata bodočemu zakonu podlago, ki bo podpirala zvestobo in bo osnova za usklajeno vzgojo otrok. Prav tako je tudi v družbi, narodu in državi treba najti podlago, ki bo osnova za skupno pot in izbire zlasti v najbolj kritičnih dogodkih in preizkušnjah.

Če se ozremo na slovensko družbo in miselnost, ki jo preveva, kmalu odkrijemo, da smo zelo 'čudaški' narod in razbita skupnost. V bistvu ne premoremo niti ene same vrednote in svetinje, ki bi jo zares spoštovali in se zanjo zavzeli. Pri sosedih Hrvatih je v ospredju narod, pri Italijanih družina, pri Avstrijcih razvoj in gospodarstvo. Pri nas ljudje postavljajo družino zelo visoko, vendar jo anarhično liberalna miselnost povsem izničuje in prezira. Morda je 'uživanje' edina skupna točka, pod katero bi se podpisala večina prebivalcev naše domovine. To je sad mešanja različnih narodov in kultur, pa tudi potrošniške miselnosti, ki se je krepko razrasla in napolnila prazen prostor duhovnosti ter narodne istovetnosti. Pomemben dejavnik pri ustvarjanju te moralne 'megle' je bila komunistična revolucija in moralna anarhija, ki jo je širila preko medijev, gospodarstva, politike, izobraževalnih ustanov in kulture.

Naši zanamci bodo verjetno izoblikovali drugačne poglede in svetinje. Tudi kriza koronavirusa bo pripomogla k temu, da bo stopilo v ospredje življenje, solidarnost, družina, poštenost, čista narava. Vedno bolj glasno odmeva klic po pristnem življenju in iskanju povezav v domovini. Pobuda post in molitev za domovino kliče k Bogu za razsvetljenje, da bi videli, kje so naše misli blizu in kako jih moremo povezati, da bi kljub drugačnosti hodili skupaj skozi preizkušnje. Jezus je obljubil, da bo prisoten tam, kjer bodo ljudje zbrani v njegovem Duhu. Hudič pa je nasprotje temu, ker razdvaja in deli. Samo skupaj povezani bomo zmogli premagati epidemijo in se posvetiti obnovi življenja. Skupaj bomo zaživel v celovitosti in podprli tiste, ki ostajajo nemočni ob strani. Naj Gospod blagoslovi vse vezi in podpre našo iznajdljivost, da bodo nastali še novi odnosi, da blagoslovljeno delo za razvoj družbe in države v lepi deleži pod Triglavom, na štajerskih goricah, prekmurski ravnini in ob Jadranskem morju.

MOLITEV ZA DOMOVINO ob 30-letnici države Slovenije

Gospod Bog,
ob 30-letnici države Slovenije slavimo tvojo dobroto.
Zahvaljujemo se ti za vse Tvoje milosti in varstvo.
Naj bomo ponosni na svoje korenine, iz njih živimo in rastemo.
Sveti Duh, podeli nam zdravo pamet in ustvarjalni pogum!
Emanuel – Bog z nami, obvaruj nas vsega,
kar ogroža naše telesno, duševno in duhovno zdravje.
Mati Marija in sv. Jožef, izprosita milost našim družinam,
da bodo odprte za življenje in šole ljubezni za nove rodove.
Amen.